

Bea din

Izvorul umplerii

John R. Van Gelderen

(titlul original : „From the Fountain to filling”)

CUPRINS

Introducere

Responsabilitatea omului

Descoperire – Trezirea în fața nevoii

Dorință – Dorul după Dumnezeu

Hotărârea – Hotărârea de a asculta

Supunere – Cedând Duhului Sfânt

Moarte – Morte fața de firea pământească

Dependență – Odihna în Hristos

Rezultatul divin

Omul devine un canal sub controlul Duhului Sfânt

Omul este împuternicit pentru lucrarea Domnului

Omul este umplut cu bucuria Domnului

Introducere

Duncan Campbell este cunoscut mai ales din legătura lui cu trezirea din Lewis, o trezire spirituală ce a avut loc pe insula lui Lewis, lângă coasta Scoției. Această trezire spirituală, ce a avut loc în anii '50, a fost o demonstrație a lucrării minunate a lui Dumnezeu. Duncan Campbell a fost folosit de Dumnezeu într-o altă trezire spirituală care nu este la fel de bine cunoscută ca cea de mai sus; este vorba despre o trezire spirituală ce s-a întâmplat în insula Bernuck, tot lângă coasta Scoției. Duncan Campbell se afla la marea Convenție din Nordul Irlandei, numită Convenția Banger. Se așezase alături de președintele convenției, când, deodată, a fost cuprins de convingerea că trebuie să pornească cât de repede posibil spre insula Bernuck. Când i-a spus președintelui că trebuie să plece la Bernuck, acesta a spus: “Nu puteți pleca, dumneavoastră veți avea predica de încheiere a acestei convenții”. Dar după ce au discutat despre acest lucru, președintele a fost de acord.

În dimineața următoare, Duncan Campbell a călătorit cu avionul și cu bacul, și, în cele din urmă, a ajuns în mica insulă Bernuck, o insulă de doar 500 de locuitori. Duncan Campbell nu mai fusese acolo niciodată și nu fusese nici invitat, omenește vorbind. Nu cunoștea pe nimeni pe insulă. Ajungând acolo, a văzut un tânăr, și l-a întrebat: “Ai putea să mă îndrumi spre cel mai apropiat pastor?” Băiatul a replicat, “Nu locuiește nici un pastor pe insula noastră”. Atunci Duncan Campbell a spus: “Atunci, ai putea să-mi spui cum să ajung la un vârstnic care locuiește pe aproape?” Tânărul i-a arătat casa unui vârstnic. Duncan Campbell l-a întrebat pe băiat, “Te rog să mergi să-i spui că Duncan Campbell a sosit? Dacă întreabă despre cine este vorba, spune-i că este vorba despre Campbell, cel ce a participat la trezirea din Lewis.” Tânărul a alergat și în câteva minute s-a întors cu un mesaj de la acel bătrân. Acesta i-a spus că un bărbat pe nume Hector McKinen îl aștepta pe Duncan Campbell să sosească în aceea zi. Duncan însă era plecat acum să stea cu fratele său. De asemenea, l-a anunțat că în acea noapte urma să aibă loc o întâlnire, la ora nouă, la biserică.

Mai târziu, Duncan Campbell a aflat mai multe. Chiar în aceea zi, când se afla pe platformă, la Convenția Banger, Hector McKinen petrecuse toată ziua în rugăciune. Era profund împovărat de condiția bisericii din insulă. Și era, mai ales, apăsător de condiția tinerilor, de indiferența lor față de lucrurile spirituale. Așa că, a petrecut ziua rugându-se. Mai târziu soția lui l-a spus lui Duncan Campbell că, de trei ori l-a văzut pe soțul ei apropiindu-se de ușa hambarului, și l-a auzit strigând: “Doamne, nu știu unde este, dar Tu știi, și Tu trimite-l.” La ora zece, în seara acelei zile de rugăciune, Hector McKinnen a fost convins că Dumnezeu îi auzise rugăciunea, că Duncan Campbell va sosi într-o zi anume, și că se vor întâlni în acea noapte la ora nouă. Când Duncan Campbell a ajuns acolo, au mers la biserică, pentru slujba de la ora nouă. Se aflau 80 de oameni adunați acolo pentru slujbă. Având în vedere că pe insulă nu erau decât 500 de oameni, numărul celor veniți la biserică era foarte mare. A avut loc o slujbă religioasă, dar nu a fost decât o slujbă normală. Duncan Campbell se întreba dacă într-adevăr fusese călăuzit către insulă de Dumnezeu; totuși, a recunoscut faptul că acolo se aflau oameni care erau mai aproape de Dumnezeu decât el.

După slujbă, domnul mai în vârstă, Hector McKinnen, s-a îndreptat spre Duncan Campbell și i-a spus, “Sper că nu ești dezamăgit că nu am avut o trezire spirituală în această noapte, dar Dumnezeu plutește deasupra noastră, și El poate să apară în orice clipă”.

Enoriașii, cu capul plecat, se depărtau de clădirea bisericii; Duncan Campbell și Hector McKinnen îi urmau. Se aflau la aproape 270 de metri de clădire, când dintr-o dată, domnul mai în vârstă și-a luat pălăria din cap și a spus, “Stați, Domnule Cambpell, Dumnezeu a venit! Dumnezeu a venit! Priviți ce se întâmplă!” Duncan Campbell s-a uitat spre deal, la cei ce se depărtau, și a i-a văzut pe oameni căzând în genunchi. El a auzit strigătul lor de pocăință. A avut loc o întâlnire în masă în acea seară la ora unsprezece, afară pe deal, și a ținut până la ora patru dimineța. Insula a fost cuprinsă dintr-o dată de Dumnezeu! Toți erau conștienți de Dumnezeu! Atmosfera era încărcată cu puterea Dumnezeului Atotputernic!¹

E posibil să vă puneți multe întrebări, așa cum mi-am pus și eu când am auzit această întâmplare uimitoare de la Duncan Campbell. De unde a știut Duncan Campbell că trebuia să plece de la acea Convenție, și să meargă pe o insulă pe care nu mai fusese niciodată, pe care nici măcar nu fusese invitat și unde nu cunoștea pe nimeni? De unde a știut Hector McKinnen pentru cine să se roage să fie trimis de Dumnezeu? De unde a știut că Duncan Campbell urma să sosească într-o zi anume? De unde știa că Dumnezeu era printre ei și urma să apară? Cum a știut el secretul Domnului? Fără îndoială, multe exerciții spirituale au început să funcționeze/au intrat în joc, dar ceea ce stă la baza acestora este subiectul acestei cărți.

Umplerea cu Duhul Sfânt

În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, și strigat: “Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească ceice vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit. (Ioan 7:37-39)

La prima vedere, acest text poate fi considerat ca o referință la credința în Domnul Isus Hristos, singura esențială pentru mântuire și la locuirea Duhului Sfânt în credincios, ca rezultat al mântuirii. Cu siguranță, că analogia făcută de Domnul Isus, când vorbea cu femeia Samariteancă, la fântână, din Ioan, capitolul 4, are de-a face, în primul rând cu mântuirea. Înțelegerea timpurilor verbului, din limba Greacă aduce mai multă lumină asupra acestui subiect. În Ioan 4:14 cuvântul “bea” se află la timpul **orist**, timp care indică o acțiune punctliniară(un punct pe o linie, un moment dat în timp). Kenneth S. West, în cartea sa intitulată “*Utilizarea Practică a Noului Testament în Limba Greacă*”, arată că timpul orist indică o acțiune punctliniară(ca o poză, secvență, o acțiune instantanee, spontană) referindu-se la faptul acțiunii². Așadar, când bea cineva din apa pe care o dă Hristos pentru mântuire, nu continuă să bea. Acțiunea nu durează. Când cineva își pune încrederea în Hristos, să fie mântuit, imediat primește viața veșnică.

¹ Duncan Campbell, “*Natura unei treziri spirituale trimisă de Dumnezeu*”, o casetă audio cu o predică ținută de Duncan Campbell.

² Kenneth S. Wuest, *Utilizarea practică a Noului Testament în limba Greacă*, Revizuită de Donald L. Wise (Chicago; Moody Press 1982), p. 52

În Ioan 7:37-39 însă, timpurile verbului sunt diferite. Cred că diferența gramaticală indică faptul că Ioan 7 vorbește despre mântuire și continuă dincolo de mântuire, la viața Creștină din belșug. Din context, cunoaștem că Isus învăța la Templu în timpul Sărbătorii Corturilor. Deși unii Îl respingeau pe Isus și învățăturile Lui, Ioan 7:31 spune, “Mulți din norod au crezut în El...”. Textul nostru ne spune în versetul 37 că declarația din versetele 37-38 a fost rostită de Hristos în ultimele zile ale sărbătorii. Astfel, publicul era format atât din credincioși cât și din necredincioși. Versetul 43 specifică, “S-a făcut deci dezbinare în norod din pricina Lui.” În afirmația lui Isus din versetul 37, “Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea”, cuvântul “să vină” este la modul imperativ, timpul prezent. Timpul prezent indică o acțiune liniară sau de durată, în afară de cazul când contextul cere altceva³. Deci Isus spune, “Să vină mereu”, sau “să continue să vină” la Mine. Verbul “să bea” se află la un timp imperfect care, ca și timpul prezent, indică o acțiune continuă³. Deci Isus spune de fapt: “Să vină la Mine mereu și să continue să bea”.

Versetul 37 folosește imaginea unuia care bea apă la fântâna lui Hristos; versetul 38, apoi, ne dă principiul concret al imaginii folosite mai înainte.

Isus explică, “Cine crede în Mine”. Verbul “crede” este un participiu prezent. Așadar, și acest lucru indică o acțiune continuă, adică, “cel ce crede în mod continuu” sau “cel ce continuă să creadă” în Mine. Deci vedem că accentul care se pune aici este cu totul diferit de cel care se pune în capitolul 4, versetul 14, din Ioan.

Aici, accentul trebuie să meargă dincolo de momentul în timp al mântuirii, spre procesul vieții Creștine. (În momentul mântuirii nu trebuie să vii continuu și să păstrezi credința.

În acest moment unii ar putea crede că versetul 39 se referă doar la locuirea Duhului Sfânt. Dacă acest lucru ar fi adevărat atunci problema ar fi pur și simplu legată de mântuire. Totuși, timpurile verbului, din nou, sunt cele care ne lămuresc. Ioan 7:39, “(Spunea cuvintele acestea despre Duhului, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.)” Cuvintele cheie implicate aici sunt “crede” și “primește”.

“Crede” este un participiu aorist. Cum am aflat mai devreme, acest lucru indică faptul unei acțiuni. Prin urmare, în context, faptul de acțiune la care se face referire reprezintă procesul de a crede în mod continuu așa cum reiese din versetul anterior. Cuvântul “primi” este un infinitiv prezent. Infinitivul, în mod normal, are un sens de viitor, cum explică destul de clar și versetul 39, mai ales că Domnul Isus nu fusese încă glorificat. Dar utilizarea infinitivului prezent denotă ideea de “a continua ‘în mod continuu’ să primești” sau “de a fi un primitor”⁴.

Astfel, cei care continuă să creadă în Hristos vor fi primitori constanți a lucrării Duhului Sfânt. Imaginea descriptivă din versetul 38 a râurilor de ape vie ce vor curge din inima cuiva, se referă deci la lucrarea continuă a plinătății Duhului Sfânt, în viața cuiva care continuă să rămână dependent de Hristos ca Izvor.

---

³ Wuest, pp. 43, 52.

⁴ Wuest, p. 46 (vezi n. 1)

RESPONSABILITATEA OMULUI

Bând din izvorul lui Hristos

Hai să recunoaștem adevărul biblic din Filipeni 2:13, "Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea." Deci, nu vom lua niciodată o hotărâre dreaptă decât dacă Dumnezeu lucrează, și nici nu vom putea săvârși binele fără ajutorul lui Dumnezeu. Trebuie să recunoaștem că fără un impuls de la Dumnezeu, suntem atât de răi încât nu putem să luăm o decizie dreaptă, și nu vom săvârși binele. Cu toate acestea, avem responsabilitatea de a răspunde lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să ne ocupăm de această categorie a responsabilității umane. Aș vrea să menționez șase aspecte ale acestei responsabilități. Pe lângă textul nostru, fiecare aspect va fi susținut cu alte texte din Scriptură.

DESCOPERIRE – CONȘTIENTIZAREA NEVOII

Domnul Isus a strigat în Ioan 7:37, "Dacă însetează cineva". Cuvântul "dacă" arată faptul că există unii oameni care nu își recunosc nevoia. Este uimitor cât de ușor putem fi satisfăcuți cu firea păcătoasă. Astfel, există câțiva, de fapt poate sunt mulți, care nu-și dau seama de nevoia lor. Totuși, realitatea este că omul, chiar și cel mântuit, chiar și cel ce se-ndreaptă spre cer, chiar și omul care din punctul de vedere al poziției sale are neprihănirea lui Hristos trecută în contul său, omul are o nevoie imensă de ajutor supranatural. Aș vrea să ne uităm la câteva din motivele pentru care acest lucru este adevărat.

Prima dovadă a nevoii imense a omului este eșecul motivelor firești, carnale. Adoniram Judson a fost primul misionar care a părăsit coastele Americii. A început o lucrare în Burma. Poate știi, dacă ești familiar cu această întâmplare, că acest drum nu a fost unul ușor pentru Adoniram Judson. Cred că de-abia după șase sau șapte ani a avut parte de primul convertit. Acum, acest lucru poate fi un pic descurajator. Mai mult, Judson a fost și închis ceva timp și torturat. După moartea primei sale soții, era foarte descurajat și a început, atunci, să-și cerceteze inima. Și-a dat seama că motivele lui nu fuseseră bune. Motivul pentru care făcea lucrurile pe care le făcea era măreția personală. După ce s-a ocupat de aceste motive rele, a ajuns să vadă binecuvântări reale în slujirea sa. Eșecul este inevitabil când motivele noastre sunt egoiste.

În al doilea rând, avem de-a face cu eșecul provocat de auto-dependență, de încrederea în sine, manipulare, pragmatism, manevre politice, încrederea în tehnologie, marketing, ș. a. m. d., lista poate continua. Acum aș dori să vedem din Cuvântul lui Dumnezeu cât este de rea dependența firească. Biblia afirmă că dependența firii pământești nu aduce profit. "Duhul este acela care dă viață; carnea nu folosește la nimic" (Ioan 6:63). În Ioan 15:5, Isus a spus: "Despărțiți de mine nu puteți face nimic". Nu contează că suntem implicați în lucrarea evanghelică, nu contează dacă lucrăm ca învățători la Școala Duminicală, ca predicatori la biserică, sau ca orice altceva, adevărul este că dacă facem toate aceste lucruri în puterea firii pământești, nu folosesc la nimic!

Iar dependența de firea pământească nu numai că nu folosește la nimic, este chiar ne-profitabilă. Ieremia 17:5-6 spune, "Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede

în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima dela Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori.” Este nefavorabilă. Și vedem acest lucru clar afirmat în 2 Corinteni 3:6, “... slova omoară, dar Duhul dă viață”. Litera legii omoară. Iar Duhul este cel ce dă viață. Acest adevăr este cu totul uimitor. Chiar și Biblia, litera legii, fără viața Duhului lui Dumnezeu, este ne-profitabilă, ucide. Când suntem implicați în lucrări evanghelice, făcând lucrarea Domnului, predicând și învățând, toate aceste lucruri făcute în puterea noastră,ucid.

Sunt convins că acesta este unul din motivele pentru care se reacționează foarte mult împotriva unor domenii precum sfințenia. Am trecut prin câteva perioade de timp când existau oameni care predicau despre sfințenie, și despre standarde, dar atitudinea cu care se făcea acest lucru era de: “Prietene, dacă nu-ți place, pleacă!” Predica, deci, se făcea cu aroganță, în puterea omenească, și nu era de folos. Cred că acesta este unul din motivele pentru care s-a exagerat în aruncarea/îndepărtarea tuturor standardelor de sfințenie. Standardele sfințeniei menținute în firea pământescă nu sunt de folos. De aceea, unii părinți se miră, “Păi, am avut standarde și reguli bune și drepte, de ce mi se răzvrătesc copiii?” Pentru că litera legii ucide. Ce gând lămuritor! Nu este de folos. Totuși, poți lua standardele lui Dumnezeu de sfințenie, pe care unii le-au numit rigide, și toate punctele adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, când Duhul le dă viață, ea nu este negativă ci pozitivă. Diferența o face Duhul Sfânt.

Dependența de sine, pe lângă faptul că nu este de folos, și este dezavantajoasă, este și păcătoasă. Biblia spune în Romani 14:23, “Tot ce nu vine din încredințare(dependența de Dumnezeu) e păcat.”

Când nu depindem de Dumnezeu, depindem de noi înșine. Așa că Biblia spune, “Ce nu vine din încredințare (adică, ce nu vine din dependența de Dumnezeu) este păcat.” Deci, din nou, poți fi implicat într-o lucrare evanghelică, sau în predici, sau în lucruri care sunt bune, dar dacă nu te bazezi pe Dumnezeu, atunci depinzi de propria-ți putere, și Biblia spune clar că nu este de folos, este neprofitabil, și în înaintea Dumnezeului celui Sfânt, este păcat! Ce descoperire alarmantă!

Sunt convins că o mare parte din lucrările mele de la început, pur și simplu, erau săvârșite în puterea mea. Sunt foarte convins de acest lucru. Cred că am avut și motive bune, cu toate acestea erau săvârșite în puterea mea. De câteva ori, am participat în activități evanghelice, colegi de facultate au venit la mine să-și ceară scuze, iar eu eram chiar șocat. Mi-au spus: “Știi, la facultate, nu prea te vedeam bine, credeam că predicaai doar așa, și că această predică nu venea din inima ta.” Din ce cauză s-au gândit ei la aceasta? Eu cred că este din cauza firii pământești. Nu voi uita niciodată ce mi s-a spus, “Știi, anul trecut am fost la etajul fratelui tău Jim. L-am auzit cum predica.” A mai spus, “Aș vrea să știi că atunci când te-apuci să predici, parcă ai fi el. Singura diferență este că el predica din inimă.” Acesta a fost unul din cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată, pentru că ceea ce mi-a spus, a fost adevărat. Cred din toată inima că am fost atât de sincer pe cât putea să fie inima mea înșelătoare. Credeam ceea ce predicam, dar nu făceam acest lucru bazându-mă pe Dumnezeu. Nu voi uita niciodată acele momente de început când am citit o biografie a lui Hudson Tylor, și Dumnezeu mi-a arătat din aceste adevăruri. Stăteam în rândul din față al sălii; toate acestea aveau loc în timpul zilei, și soția mea exersa la pian. Citind, m-am gândit, “Noapte bună, iată că am fost implicat în lucrări evanghelice, și sunt convins, citind aceste adevăruri, că în cea mai mare parte, aceste lucrări erau făcute prin puterea mea.” Aceasta înseamnă că înaintea lui Dumnezeu, nimic din făceam eu, nu era de folos, nu aducea nici un profit spiritual, era un păcat foarte murdar. Aceasta este o

descoperire alarmantă, o trezire spre nevoie. Vezi, trebuie să recunoaștem că dacă viața creștină și lucrarea creștină reprezintă o frustrare și o povară, acesta este un semn sigur al faptului că depindem de noi înșine. Trebuie să ne punem întrebarea următoare: “Cât din așa-numita noastră lucrare va fi arsă în fața scaunului de judecată al lui Hristos, din cauză că reprezintă doar lemn, fân, și uscături?” Deci primul aspect este descoperirea – trezirea spre nevoie.

DORINȚA – DORUL DUPĂ DUMNEZEU

Al doilea aspect este dorința, adică, dorul după Dumnezeu. Isus striga, “Dacă însetează cineva” (literal vorbind, “dacă cuiva îi este sete în mod continuu”). Isaia 44:3 spune, “voi turna ape peste pământul însetat, și râuri pe pământul uscat”. La ce e bună apa pentru sufletul căruia nu-I este sete? La ce e bună mâncarea pentru sufletul căruia nu-I este foame? Dorința!

Psalmul 105:3-4 scoate în evidență, în mod clar, obiectul dorinței, “Făliți-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necrumat Fața Lui!” Mai întâi de toate, pe cine cauți? Trebuie să căutăm însăși persoana lui Dumnezeu. Se spune în Psalm 105:4, “Căutați Fața Lui!” – persoana Lui. Aceasta nu înseamnă să cauți psihologie, sau cartea cea mai bine vândută, sau cea mai recentă invenție a omului. Acesta înseamnă să cauți pe Însuși Dumnezeu. Acest lucru este foarte greu pentru noi, întrucât mintea noastră este concentrată asupra unei societăți în centrul căreia se află omul. Dar, noi trebuie să căutăm persoana lui Dumnezeu. Dacă îți este străin acest concept, atunci ai o mare nevoie să fii trezit spiritual. Trebuie să-L căutăm pe Însuși Dumnezeu. “Cum dorește un cerb izvoarele de apă, Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”(Ps.42:1). Înțelegem noi acest lucru? Trebuie să căutăm însăși persoana lui Dumnezeu.

În al doilea rând, ce cauți tu? Trebuie să căutăm puterea neîmpărțită a lui Dumnezeu. Se spune, “Caută pe Domnul, și puterea Lui.” Trebuie să căutăm ajutorul supranatural al lui Dumnezeu. Trebuie să ajungem în acel moment în care să recunoaștem că firea pământească nu aduce nici un folos, este neprofitabilă, este un păcat înaintea lui Dumnezeu, și, deși e posibil să-I înșelăm pe cei de lângă noi, realitatea este că ceea ce am făcut noi nu a fost de folos iar Dumnezeu nu este mulțumit. Avem nevoie de puterea Lui, de ajutorul Lui, de bunăvoința Lui, de ajutorul Său divin. De aceste lucruri avem nevoie, și o nevoie cruntă – puterea neîmpărțită a lui Dumnezeu.

De asemenea, trebuie să căutăm prezența favorabilă a lui Dumnezeu. Se spune, “Căutați pe Domnul, și puterea Lui, căutați Fața Lui mereu.” Din sintagma “căutați Fața Lui” reiese ideea de a intra în prezența cuiva cu favoare. Ideea este de prezență favorabilă. Dacă ești mântuit, atunci Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în tine. Acesta este un adevăr minunat – Duhul Sfânt care locuiește în noi. Trupurile noastre sunt Templul Lui. (1 Corinteni 6:19). Acest lucru este foarte important. Este deci, evident că nu putem pierde prezența lui Dumnezeu, în această privință, dar putem pierde prezența Lui favorabilă. Este interesant că în Psalm 105:3-4 cuvântul “caută” este folosit de două ori: “Făliți-vă cu Numele Lui cel Sfânt! Să se bucure inima celor ce

caută pe Domnul! Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!” Totuși, al al doilea cuvânt “caută” este diferit. Reprezintă ideea de dor, dar are încă o nuanță, care, cred eu, este interesantă. Înseamnă să găsești ceva ce s-a pierdut sau ceva ce lipsește. Când zâmbetul favorii Sale dispare din cauza păcatului din viețile noastre, trebuie să căutăm prezența favorabilă a lui Dumnezeu, acea părtășie și comuniune cu Dumnezeu, prin Duhul Lui. Vreau să-ți pun câteva întrebări: După ce însetezi? De cine ți-e dor? Pentru ce trăiești? Când ți-ai făcut planuri pentru anul acesta, ce reflectă ele, ce ai în agendă, după ce însetezi? Caută persoana lui Dumnezeu, puterea lui neîmpărțită, și prezența lui favorabilă.

Poate că te va ajuta dacă voi face unele lămurire în legătură cu această dorință. Mai întâi, dorința este cheia unei vieți Creștine victorioase. În Ieremia 29:13, Dumnezeu vorbește și spune, “Mă veți căuta și mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” Promisiunea este că dacă cauți, dacă cercetezi cu toată inima ta, Dumnezeu spune că vei găsi. Deci, căutarea, sau dorința, reprezintă în mod clar cheia găsirii. Reprezintă cheia unei vieți Creștine victorioase. Când auzim mesaje despre treziri spirituale, puterea de demult a lui Dumnezeu, și alte subiecte precum acestea, ar trebui să ne infioare inimile. Dacă inima ta aparține lui Dumnezeu, e imposibil ca inima ta să nu fie infiorată. Dar tragedia este că, de cele mai multe ori, ieșim pe ușă și, imediat începem să ne gândim la jocul de fotbal. Spunem, “Da, îmi doresc acest lucru”, și plecăm, și gândurile noastre revin pe lucrurile pământești, aproape imediat. Aceasta nu este sete, ci, pur și simplu, o emoție trecătoare. Acest lucru nu înseamnă să cauți. A căuta înseamnă a dori, a avea un dor după, o sete care nu poate fi lepădată. Reprezintă acel moment din viața ta când îți dai seama că nu poți continua fără Dumnezeu, fără puterea și prezența Lui favorabilă. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă căutare, dorință sau sete, după părtășia cu Domnul Isus Hristos; înseamnă să ajungi la convingerea că trebuie să trăiești zilnic în părtășie cu Hristos, prin Duhul Sfânt.

În al doilea rând, o dată cu dorința, este nevoie și de dovada de sinceritate. Pasajul din Luca, capitolul 11 mă deruta mereu, din cauza sintagmei “nu mă turbura”. Avem de-a face cu întâmplarea insistențelor, când un om avea un prieten care tocmai se afla într-o călătorie, și pe care nu avea cu ce să-l servească. A mers la un vecin de-ai lui și a spus: “Împrumută-mi trei pâini”, și cunoaștem restul întâmplării. Se spune că acest om l-a dat cele trei pâini nu pentru că îi era prieten, ci pentru că acest om îl pisase la cap. Este vorba de insistență. Observați expresia “nu mă turbura”. Când venim la Dumnezeu, căutându-L, de ce ar spune El “nu mă turbura”? Cred că, de cele mai multe ori, motivele noastre trebuie curățate. De multe ori, oamenii se roagă pentru puterea lui Dumnezeu, nu pentru gloria lui Dumnezeu, ci pentru gloria lor. Trebuie să ne ocupăm de motivul nostru. Trebuie să ne ocupăm de mândria din viața noastră. Necredința, poate, lipsa de renunțare, sau vreu alt păcat din viața noastră, trebuie curățate, eliminate. Făcând aplicația acestei întâmplări despre insistență, Isus spune în versetul 9, “Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” În versetul 11, El vorbește despre un copil care îi cere pâine tatăului său, și este clar că acesta nu va primi o piatră în schimb. Și avem toate aceste comparații. Dar se termină cu versetul 13: “Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce l-î cer!” Cuvântul “cer” este la timpul prezent. Astfel, se referă la cei care continuă să ceară. În comentariul său despre cartea Efeseni, Moule se referă la acest pasaj din Luca, capitolul 11: “Nu trebuie să ne gândim la “bunătatea” Duhului Sfânt ca la un depozit izolat a ceea ce a fost dat o dată.” Nu se referă la locuința Duhului Sfânt aici. “Primul ‘dar’ reprezintă punctul de

început într-o serie de acțiuni, care la rândul lor pot fi exprimate ca daruri.”⁵ Altfel, care ar fi rostul rugăciunii pentru a primi Duh Sfânt, din Luca 11:13? Acest pasaj ne învață clar, prin ideea de insistență, să continuăm să cerem Duh Sfânt de la Dumnezeu. De multe ori este nevoie de sinceritate pentru acest lucru.

În al treilea rând, trebuie să înțelegem această dorință care are de-a face cu căutarea și care nu înseamnă să te lupti cu firea pământească. Evident că așa cum am aflat deja, firea pământească nu este de folos, deci nu vorbim deloc despre dependența de firea pământească. Vorbim despre un dor din inimă. Îmi place povestea a două doamne în vârstă care tot veneau la domnul D. L. Moody și spuneau: “Domnule Moody, dorim să știți că ne rugăm pentru dumneavoastră.” Și reveneau, și-I tot spuneau că ele doresc ca el să știe că se roagă pentru el. În cele din urmă, cele două doamne au reușit să-l irite puțin pe domnul Moody, și le-a întrebat: “De ce nu vă rugați pentru păcătoși; de ce vă rugați pentru mine?” Ele au răspuns: “Ne rugăm ca dumneavoastră să fiți plin de Duhul Sfânt”, arătând astfel că ele nu credeau că este plin de Duhul Sfânt. Acest lucru l-a deranjat, dar Dumnezeu a folosit acest lucru pentru a da naștere dorinței. Atunci D. L. Moody a început să strige după puterea lui Dumnezeu, după Duhul Sfânt, și acea dorință a fost astfel stârnită în sufletul lui. Nu a renunțat. A continuat să-I ceară lui Dumnezeu acest lucru, și Dumnezeu l-a răspuns. D. L. Moody a spus că a predicat aceleași mesaje, și dacă înainte nu a avut parte decât de câteva rezultate, de data aceasta a avut parte de rezultate minunate. Diferența a fost... Dumnezeu. Vedem, deci, ce înseamnă dorința. Apropo, este interesant de observat că atunci când puterea Duhului Sfânt venea mereu, în Faptele Apostolilor, acestea se manifesta după ce oamenii lui Dumnezeu se rugau, adică, îl cereau, iar acest lucru reflectă dorința.

Aș dori să citez o afirmație ce aparține lui R. A. Torrey. Trebuie să explic că înțeleg că R. A. Torrey folosește cuvântul botez pentru conceptul de umplere cu Duhul Sfânt. Botezul Duhului Sfânt reprezintă momentul în care o persoană crede, și face imediat parte din trupul lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Deci, el folosește acest termen, dar ideea lui are de-a face cu umplerea cu Duhul Sfânt.

Când un om însetează cu adevărat, este ca și când fiecare por al trupului său cere un singur lucru, “apă, apă, apă!”. Acum să aplicăm această imagine la subiectul nostru de față. Când un om însetează, din punct de vedere spiritual, întreaga lui ființă strigă: “Duh Sfânt, Duh Sfânt, Duh Sfânt, dă-mi Duh Sfânt”.

Dacă credem cumva că putem să continuăm fără botezul clar cu Duh Sfânt, atunci nu-l vom primi cu siguranță. Dacă căutăm să reușim ceva folosindu-ne cu talent de cuvinte, sau prin alte metode psihologice pentru a influența pe oameni, nu vom avea parte de Botezul cu Duhul Sfânt; dar atunci când ne dăm seama că avem nevoie de Botezul cu Duhul Sfânt, dacă vrem să fim eficienți în lucrarea pentru Dumnezeu, și dacă avem un dor după acest Botez, atunci și doar atunci, va fi al nostru.⁶

⁵ H. C. G. Moule, ed., “*Epistola Apostolului Pavel către Efeseni*”, Versiunea biblică Cambridge pentru Școli și Facultăți (Londra: Cambridge University Press, 1910), pp. 57-58

⁶ R. A. Torrey, *Duhul Sfânt* (New York; Flemming H. Revell Company, 1927), pp. 176-77.

Pentru mine, această afirmație este semnificativă. Care este dorința sufletului tău? Dacă nu ai dorința după Dumnezeu, te provoc să-I ceri lui Dumnezeu să facă ce trebuie pentru a-ți stârni această dorință.

Hotărâre – Hotărârea de a asculta

Al treilea aspect cu privire la faptul de a bea de la izvorul lui Hristos este ceea ce noi numim hotărâre, și anume, hotărârea de a asculta. Isus striga, “Dacă însetează cineva, să vină la Mine”; verbul “să vină” este un conjunctiv prezent, și acesta înseamnă, “să continue să vină”. Este de observat că cel ce vine la El, face lucrul acesta în mod individual. Acest lucru indică faptul că trebuie să existe o responsabilitate umană. Isus spune, “Să vină”. Deci, iată îndemnul lui Dumnezeu, dar și noi avem responsabilitatea de a răspunde.”Să vină la Mine”. Acum, dacă vii la Domnul Isus Hristos, implicația evidentă este că ești hotărât să-L ascuți. Este o hotărâre legată de momentul când vii la Hristos, să și faci ceea ce-ți spune El să faci. Supunerea, renunțarea, reprezintă hotărârea de a face voia lui Dumnezeu chiar înainte de a știi care este această voie. Îmi place foarte mult exprimarea lui Ioan din capitolul 7, versetul 17: “Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, cu alte cuvinte “dacă cineva se hotărăște să facă ce a hotărât El”. Este vorba despre hotărârea de a face tot ceea ce vrea Dumnezeu, orice-ar însemna acest lucru, indiferent de sacrificiul cerut, oriunde s-ar ajunge, chiar înainte de a știi despre ce este vorba. De câte ori nu spunem noi, “Doamne, dacă mi-ai arăta ce vrei să fac, m-aș gândi la acest lucru.” Și nu este bine, pentru că adevărata renunțare, capitulare are loc atunci când ne hotărâm dinainte să facem ceea ce ne spune Stăpânul.

De asemenea, supunerea recunoaște suveranitatea perfectă a lui Dumnezeu. Nu trebuie să te temi de voia lui Dumnezeu. Nu trebuie să te temi că voia lui Dumnezeu te va face nefericit. Este uimitor pentru mine cât de des ne gândim la aceste lucruri. Când nu mai suntem supuși, îi aducem o insultă bunătății lui Dumnezeu. Biblia spune că “Domnul este bun” (Naum 1:7). Credem noi acest lucru sau nu? Când ne gândim că voia lui Dumnezeu poate ne va conduce într-un loc, sau spre o biserică, sau într-o lucrare evanghelică care ne va face nefericiți, ideea noastră despre Dumnezeu este greșită întru totul. Dacă Dumnezeu te va chema să faci ceva, El îți va da cele necesare pentru a realiza acel lucru, îți va da putere, și-ți va da o inimă potrivită pentru acest lucru, și nu vei fi nefericit, ci dimpotrivă acest timp va fi minunat. Dacă am recunoaște noi suveranitatea perfectă a lui Dumnezeu? Să ne hotărâm să ascultăm. Trăim într-o perioadă de timp în care, când este vorba despre probleme de confruntare, dăm înapoi, stăm liniștiți. Îți dai seama că lucrul acesta înseamnă o lipsă de supunere pentru că nu predică tot ceea ce spune Dumnezeu? Cu siguranță, când avem de-a face cu o predică de confruntare, ar fi bine ca Duhul Sfânt care dă viață să lucreze, altfel această predică va ucide. Dar, într-adevăr predica de confruntare legitimă este biblică și taie din rădăcină. Atitudinea de azi este că dacă cei ce ascultă predica respectivă nu o cred, atunci e mai bine să nu o predici. Cu un astfel de punct de vedere nu va avea loc o trezire spirituală. Adevărata supunere recunoaște că e posibil să pierzi ceva oameni cu anumite predici, dar nu contează. Dumnezeu este cel ce se află pe tron. Dumnezeu poate să facă din lucrurile mici, lucruri atât de mari că nici măcar nu putem să ne imaginăm. Lui Dumnezeu îi place să facă de rușine lucrurile mari ale lumii, cu cele mici. Ce s-a întâmplat cu armata de 300 de oameni a lui Ghedeon. Noi poate vrem 30000 dar Dumnezeu a

ales mai puțini. Cred că adevărata predică recunoaște că Dumnezeu poate face orice vrea, îi poate folosi pe cei puțini să fie un impact prin cauza Lui.

Suntem hotărâți să ascultăm, chiar dacă acest lucru înseamnă să taiem răul din rădăcină, chiar dacă acest lucru înseamnă să nu mai fim populari? Proverbe 29:25 declară, “Frica de oameni este o cursă: dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.”

Reverența – Supunerea față de Duhul Sfânt

Din nou, Domnul Isus spune, “Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea”. “Să bea” se află la un timp imperfect care, deși nu este timpul prezent, indică o acțiune continuă. Este vorba despre un proces continuu atunci când avem de-a face cu acest adevăr, și nu doar de o acțiune care ia sfârșit imediat. Trebuie să fim hotărâți în inimile noastre, că vom asculta, dar pe măsură ce El ne învață, și ne călăuzește, și ne conduce, trebuie să existe o supunere constantă, zilnică, -- supunerea față de Duhul Sfânt. Acest lucru ne conduce spre marele adevăr din Efeseni 5:18, “Fiți plini de Duh”. Ce înseamnă aceasta? Aceasta este o poruncă – un imperativ. Este la timpul prezent; adică, continuă să fii plin de Duh. Dar este vorba și de un prezent pasiv; adică, continuă să permiți să fii plin de Duh, lucru care se leagă de a doua categorie despre care vom discuta mai târziu. Atunci, ce înseamnă să fii “plin”? Suntem cumva niște bureți? Este Duhul Sfânt un lichid? Ce înseamnă să fii plin de Duh? Din fericire, cuvântul este folosit în Faptele Apostolilor 5:3, când Anania a intrat în cameră iar apostolul Pavel l-a confruntat și l-a zis: “De ce ți-a umplut inima Satan ca să minți pe Duhul Sfânt? Cu alte cuvinte, de ce te-ai supus controlului lui Satan?”

Efeseni 5:18 începe cu o sintagmă interesantă: “Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare; Dimpotrivă, fiți plini de Duh.” Mă întrebam mereu de erau folosite aceste două adevăruri în același verset – nu vă îmbătați ci fiți plini de Duh. Care este legătura? Este o legătură minunată, un contrast foarte important. Este vorba despre o analogie -- pe de-o parte, nu te lăsa influențat de alcool, dar, pe de altă parte, lasă-te influențat de Dumnezeu, Duhul Sfânt.

În legătură cu acest adevăr mulți au fost derutați. Deseori, această analogie este folosită în modul următor, “Bine, atunci Îi voi spune lui Dumnezeu să preia El volanul vieții mele”. Dumnezeu nu va face acest lucru, fiindcă aceasta ar însemna să nu ai voință. Și nu suntem roboți. Iar dacă am folosi această analogie, Duhul Sfânt ar spune, “Nu, eu voi un pasager, iar tu vei sta la volan, făcând tot ce-și spun eu: să mărești viteza, să o reduci, să întorci la dreapta sau la stânga, să te supui poruncilor mele.” Este o hotărâre constantă pe care trebuie să o luăm, prin care arătăm reverență Duhului Sfânt. Pentru acest lucru este nevoie de două mari decizii.

Prima constă în supunerea față de Duhul Sfânt, împotriva păcatului. În mod evident, suntem atacați în mod constant de firea pământească, ca să păcătuim. Deci trebuie să ne supunem Duhului Sfânt împotriva păcatului. 1 Corinteni 10:13 este un verset pe care, cu toții, îl știm; totuși, sunt convins din ce în ce mai mult că majoritatea nu l-au în considerare promisiunea acestui verset. Spune, “Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre.” Să mă opresc aici înainte de a termina versetul. Te-ai simțit copleșit de o ispită vreodată? Ai fost așa de copleșit că a trebuit să izbucnești? Știu că poate eziți să răspunzi

la aceste întrebări pentru că Biblia spune că Dumnezeu e credincios, și nu va permite să fii ispitit peste puterile tale. Dar pe de altă parte, știm bine că sunt momente când ne simțim copleșiți să păcătuim. Cum se poate întâmpla așa ceva? Cheia se află în următoarele două fraze: “Ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.” Când ne promite Dumnezeu calea prin care să scăpăm? Ce se spune? “Împreună cu ispita” – cu alte cuvinte, este vorba de momentul în care ești ispitit. Acesta este momentul critic. Acesta este momentul în care trebuie să te supui Duhului Sfânt pentru că numai atunci promite Dumnezeu o cale de scăpare. Dacă te joci cu ispita, dacă îți spui: “O, poate.. nu, poate n-ar trebui”, și te complaci în ea, dacă, într-un fel sau altul, cedezi înaintea ispitei, deși poate nu ai comis păcatul respectiv, ai trecut de momentul în care Dumnezeu ți-ar fi oferit calea scăpării din ea. De aceea și te simți copleșit. Poți să

Voi da o ilustrație prin care să înțelegem mai bine cele afirmate mai sus. Să zicem că este vorba de un bărbat Creștin, care, înainte de a fi mântuit, avea un obicei de care era dependent, să zicem, țigările. El își dă seama de faptul că acest lucru nu ar face o mărturie bună din el, că acest lucru murdărește cauza lui Hristos, și este ceva rău. Așa că, își îndreaptă relația cu Dumnezeu, scapă de toate țigările pe care le are în mașină, la birou sau acasă. Și timp de trei săptămâni totul merge de minune. Dar mergând cu mașina, pe drum vede o reclamă nouă făcută la țigări, și ce este și mai rău e că sunt țigări de care fuma el înainte, și este ispitit. A păcătuit deja? Nu, nu a păcătuit, pentru că Isus a zis: “Rugați-vă să nu intrați în ispită”, indicând faptul că ispita nu este un păcat în sine. Dar ceea ce facem noi în al doilea moment de la ivirea ispitei va determina dacă ea este un păcat sau nu. Dar, acest creștin se uită la această reclamă, și e ispitit. Se uită pe stradă și vede un PECO cu un supermarket, și trage pe dreapta să parcheze. A fumat? Evident că nu. Dar a trecut de punctul în care Dumnezeu îi va oferi o cale de scăpare? Cu siguranță că da. Ideea este că, dacă cedăm în fața ispitei, deși nu am păcătuit încă, am trecut de momentul în care putem beneficia de promisiunea lui Dumnezeu. Deci, este imediat nevoie să ne supunem vocii Duhului Sfânt când suntem ispitiți. Dacă facem acest lucru, adevărul este că Dumnezeu promite o cale de scăpare. El o promite! Nu contează cât de vechi este acest obicei, sau acest păcat secret pe care îl ai, sau nu contează dacă ai fost înfrânt mereu de acest păcat, Biblia spune că, există o cale de scăpare. Trebuie să credem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Când este vorba despre acest concept de a fi umplut cu Duhul Sfânt, dacă ne supunem Duhului împotriva păcatului, atunci are loc o curățire a vasului. Astfel, ne vom ocupa de tot ceea ce știm că este păcat în viața noastră, și atunci, bine-nțeles, ne vom ocupa și de ispitele care vin, zi de zi. Dar trebuie să ne ocupăm de ea. Trebuie să ne ocupăm de mândria noastră, care domină ne domină așa de mult, și se întoarce imediat. Poate crezi că ai scăpat de ea, dar, în ziua următoare, iese, din nou, la iveală. Da, cu siguranță, așa este mândria. Să ne ocupăm de ea, așa cum trebuie să ne ocupăm de amărăciune, de mânie, de lumesc, de tot ceea ce știm că este păcat, pentru că adevărul este că, dacă te supui Duhului Sfânt, El te va călăuzi într-o viață de sfințenie. El este Duhul *Sfânt*. 1 Petru 1:15 spune, “Fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră”; cuvântul “purtare” se referă la modul de viață, conduită, la comportament. Deci, Biblia ne spune cum trebuie să aplicăm aspectul sfințeniei, adică al separării de păcat. Trebuie să fim sfinți în

toată purtarea noastră. Așadar, dacă ne supunem Duhului Sfânt, El ne va călăuzi spre o trăire sfântă, aceea trăire care aplică sfințenia în toate domeniile. Nu trebuie să ne plecăm în fața lumii. Nu trebuie să ne plecăm în fața oamenilor care nu doresc să-și schimbe musica, sau modul de a se îmbrăca, sau alte aspecte ale vieților lor. Aceasta reprezintă o parte a sfințeniei, și când ne supunem Duhului lui Dumnezeu, El ne conduce spre o separare de păcat, pentru El. Samuel Davies era un predicator folosit de Dumnezeu în perioada de după Prima Mare Trezire Spirituală. În tinerețea lui a fost binecuvântat, în timpul Marii Treziri. Odată, chiar a spus, “Este ușor să faci zgomot în lume, să te manifesti și să predici, să uimești mulțimea; dar este o adevărată muncă⁷ să îmbibi adânc Spiritul Creștinătății, să păstrezi o umblare secretă cu Dumnezeu, să fii sfânt, cum este El.” Această afirmație făcută prin anii 1700 este interesantă.

Pentru a fi controlat de Duhul Sfânt este nevoie de supunere față de Duhul Sfânt, împotriva păcatului, dar și de supunere față de Duhul Sfânt, pentru slujire.

Ți s-a întâmplat vreodată să faci ceva ușor și simplu, să tai iarba, sau să speli vasele, când dintr-o dată Duhul Sfânt te-a îndemnat să te rogi pentru ceva anume? Dacă-ți spui, “Imediat ce termin cu vasele, mă voi și ruga”, s-ar putea ca 30 de minute mai târziu să nu mai îndemnarea Duhului Sfânt, și nu te vei putea ruga pentru că nu te vei ruga în Duhul. Ideea este că momentul în care El te împinge de la spate, te îndeamnă, atunci trebuie să ascuți în ceea ce privește rugăciune. Dar în ceea ce privește câștigarea sufletelor, cum rămâne? Biblia învață că acest lucru este vital pentru toți credincioșii. Îmi dau seama, totuși, că nu putem vorbi cu fiecare persoană de pe pământ. Dar sunt oameni cu care putem vorbi și, apropo, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne conduce și în aceasta. Dacă ai hotărât în inima ta să ascuți atunci când Duhul îți vorbește, atunci nu avem de-a face cu încercarea de a evita câștigarea de suflete, în exemplul următor. Te afli în biroul unui doctor și, acolo, se află douăzeci de oameni, de unde știi cui să-I vorbești. Walter Wilson, deseori, se ruga dimineața, “Doamne, condu-mă spre acel suflet astăzi a cărui inimă Tu ai pregătit-o să primească evanghelia Ta.” Odată, mergea cu trenul, și căuta acest suflet pentru care se rugase. Îl căuta pe acela către care Dumnezeu urma să-l conducă. A observat că oamenii erau cam gălăgioși în timpul mesei. Și-a dat seama că nu erau pregătiți. Și apoi a zărit o femeie îmbrăcată în negru care stătea singură. A spart gheața și a început să vorbească cu ea, aflând că ea se îndrepta spre o înmormântare. Inima ei era larg deschisă, și el a condus-o spre Domnul Isus. Despre aceasta este vorba aici. Deci, nu contează despre ce aspect al slujirii vorbim, trebuie să ne supunem imediat.

Dar, cum putem să facem diferența între impulsurile omenești și îndrumarea sfântă a lui Dumnezeu? Și eu îmi puneam întrebarea aceasta când eram la școală, și nu am primit răspuns la ea, nu pentru că nu fusesem învățat, ci pentru că nu am înțeles despre ce era vorba decât șapte ani mai târziu.

Domnul l-a folosit pe fratele meu să mă învețe un adevăr care, de atunci, mi-a fost de mare ajutor și o mare binecuvântare când este vorba să fac diferența între impulsurile omenești și călăuzirea lui Dumnezeu. Impulsurile omenești pot fi foarte periculoase. “Cine se-ncrede în inima lui este un nebun” (Prov. 28:26). Apropo, pentru multe lucruri care vin din impulsurile omenești, se dă vina pe Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru reprezintă o insultă la adresa lui Dumnezeu. De unde știm atunci că Dumnezeu ne călăuzește? Aș vrea să dau trei analogii biblice care se ocupă de același adevăr. Mai întâi, 1 Ioan 1:5 spune, “Dumnezeu e lumină, și în

⁷ Iain H. Murray, *Trezire și despre Trezire*, (Carlisle: The Banner of Truth Trust, 1994), p. 45.

El nu este întuneric.” Când Dumnezeu conduce, avem de-a face cu lumină fără întuneric. În al doilea rând, 2 Corinteni 3:6 spune, “ Căci slova omoară, dar Duhul dă viață.” Când Duhul Sfânt lucrează, când El călăuzește, avem de-a face cu viață fără moarte. Și, în al treilea rând, 2 Corinteni 3:17 spune, “ Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”. Când Dumnezeu se află acolo, avem de-a face cu libertate, și nu cu constrângere, adică, cu sentimentul de a fi forțați să facem ceva.

Când Dumnezeu conduce, avem de-a face cu lumină, viață, și libertate, nu cu întuneric, moarte, și constrângere. Acum, să vă prezint o ilustrație a acestui lucru. Noi evangheliștii facem lucrurile puțin diferit de pastori. Pastorii trebuie să întocmească noi predici tot timpul. Cred că evangheliștii ar trebui să întocmească predici noi, dar nu de trei ori pe săptămână. Câteodată, refolosim o predică, cel puțin, majoritatea evangheliștilor pe care-I cunosc, așa fac. Apropo, sunt convins de faptul că este foarte important ca evangheliștii să schimbe sângele în sistem, dar vă spun aceste lucruri ca să pot folosi această ilustrație. Când Duhul Sfânt este într-o predică, iar această predică este folosită pentru a suta oară, atunci dacă Duhul lucrează, această predică ar trebui să fie la fel de proaspătă ca atunci când a fost predicată pentru prima dată. Dar când caut în dosarele mele de predici, mă întreb, “Bine, despre ce vrea Domnul să predic, în seara asta?

Înainte de a înțelege acest concept, de multe ori, răsfoind titlurile, unul din acestea îmi ieșea în evidență, și spuneam, “Asta e”. Dar uitându-mă peste ea și recapitulând-o, era mai moartă decât un cui. Dar pentru că în mintea mea, impulsul omenesc era îndrumarea Duhului Sfânt, o studiam, și gândeam, “Noapte bună, nici măcar nu știu de ce țin așa ceva în dosarele mele.” Dar asta credeam eu că vrea Dumnezeu să predic așa că o studiam pe îndelete, și oamenii la biserică făceau la fel, în timpul serviciului de seară. Dacă este moartă pentru predicator – dacă nu are viață, lumină, și libertate – poți fi sigur că va fi moartă și pentru oamenii care trebuie să o suporte. Dar aceeași predică, altă dată, când Dumnezeu este în ea, primește lumină de la El. Este lumină și sentimentul că aceasta este nevoia pe moment. Când Dumnezeu este în ea, și când se află un stimul în suflet, și când este și libertate – atunci avem de-a face cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și nu cu un impuls omenesc. Aceasta este diferența: lumină fără întuneric, viață fără moarte, libertate fără constrângere. Mi-a fost greu să înțeleg acest adevăr; și apoi Duhul Sfânt mi-a deschis ochii. În cele din urmă, am înțeles, și am gândit, “Toate lucrurile pe care le-am făcut în numele Duhului lui Dumnezeu au fost impulsuri omenești – ce tragic. De atunci, acest adevăr a fost o mare binecuvântare pentru mine. Este o cunoștință, nu o emoție, sentiment. Este momentul în care Duhul Sfânt aduce mărturie cu spiritul tău.

MOARTE – MOARTEA FAȚĂ DE FIREA PĂMÂNTEASCĂ

“Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea” (Ioan 7:37). Galateni 5:16-17 spune, “Umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți.” Ați simțit vreodată această bătălie – această cruntă bătălie, acest război al firii împotriva Duhului și al Duhului împotriva firii? Mi-

aduc aminte că atunci când eram la facultate, citeam în Galateni, și am citit acel verset: “Umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.” Mă gândeam, “Ce promisiune!” E minunat, dar ce înseamnă să umbli cârmuit de Duhul? De fapt, acesta este conceptul cu care tocmai am avut de-a face – reverența, sau supunerea față de Duhul Sfânt. Dar mai este implicată și o moarte față de firea pământească.

Suntem, astfel, puși în fața a două aspecte. Mai întâi, moartea față de firea pământească se face în același timp cu supunerea față de Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, când te supui Duhului, mori față de firea pământească orice-ar fi. Viața constă într-un proces continuu de decizii în care trebuie să ne supunem Duhului lui Dumnezeu și, deci, să murim față de firea pământească. Să mori față de acea pofță păcătoasă. Să mori față de slava deșartă. Să mori față de scopurile pământești. Să mori față de modul de gândire al omului. Să mori față de firea pământească.

În al doilea rând, moartea precedă învierea. Trebuie să murim ca să trăim. Înainte ca Mântuitorul nostru să învie, El a trebuit să moară. Înainte să putem cunoaște puterea învierii Lui, trebuie să murim. Pavel spunea, “În fiecare zi sunt în primejdie de moarte” (1 Corinteni 15:31). Și, din nou, iată acel proces constant de supunere față de Duhul și de moarte față de firea pământească. Hudson Taylor spunea, “O viață ușoară, în care nu se renunță la sine, nu va avea niciodată putere. E nevoie de purtare a crucii dacă se dorește roadă spirituală. “Dacă sămânța de grâu ce cade pe pământ nu moare, rămâne singură.” Știm cum a adus roadă Domnul Isus – nu doar purtându-și crucea, ci și murind pe ea. Avem noi părtașie cu El, în acest mod? Observați afirmația următoare, “Nu există doi Hristoși, unul ușor pentru Creștini ușori, și unul care suferă și este chinuit, pentru mari Creștini.”

Îmi imaginez că unii deja au trecut prin această etapă a descoperirii, care, bine-nțeles, ni se poate întâmpla de mai multe ori, dacă ne lăsăm controlați de firea pământească. Dar unii știu despre ce este nevoie pentru a fi treziți în fața faptului că trăiesc după firea pământească și că acest lucru nu este de folos, este neprofitabil, și că este păcat înaintea lui Dumnezeu. Sunt sigur că există cel puțin câțiva care au ajuns la adevărul dorinței; dorul după ceva ce este real, puterea lui Dumnezeu, nu după o manipulare a omului. Sunt sigur că există și alții care au ajuns la adevărul hotărârii, hotărându-se să facă orice vrea Dumnezeu, indiferent de ce ar însemna acest lucru în viețile lor sau în lucrarea ce le-a fost dată. Poate că unii deja au văzut importanța reverenței (aceea supunere constantă înaintea Duhului lui Dumnezeu) și morții (moartea față de firea pământească). Totuși, deși toate aceste adevăruri sunt bogate și reale, poate sunt momente când te supui Duhului (deci, mori față de firea pământească), și totuși, sfârșești prin a cădea. De ce? Aceste adevăruri deja au avut un impact. Atunci de ce există momente de eșec? Dacă iei toate deciziile, în mod corect, te supui Duhului lui Dumnezeu într-o situație anume, ceea ce înseamnă că mori față de firea pământească, dar mergi mai departe în puterea ta, ce se va întâmpla? Vei cădea. Cred că de cele mai multe ori, aici este momentul în care ne îndepărtăm de la drumul cel mai bun. Alegerea corectă se află în fața noastră, dar suntem prinși în capcană de noi înșine, că uităm să depindem de Dumnezeu, ceea ce ne conduce spre ultimul aspect al actului de a bea din izvorul lui Hristos.

DEPENDENȚA – ODIHNA ÎN HRISTOS

Un ultim aspect al actului de a bea din izvorul lui Hristos este dependența – odihna în Hristos. Acesta este un mare adevăr. Este un adevăr despre care am citit puțin, în facultate, dar nu l-am înțeles. Dar ce adevăr! Să ne întoarcem la text. Ne învață, că dacă însetează cineva, să continue să vină la Hristos și să continue să bea. În Ioan 7:38, Isus accentuează, “Cel ce crede în Mine”. Verbul este un participiu prezent; adică, “cel care continuă să creadă în Mine”. Ce implică acest lucru? Pasajul din Ioan 15, marele pasaj care vorbește despre rămânerea în Hristos și despre aducerea de roadă, este un pasaj care ne poate ajuta. În versetele 4 și 5, Isus spune, “Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” O mlădiță tăiată din viță nu va aduce multă roadă. Dar când mlădița e legată de viță, unde se vede roada? Pe mlădiță. Ce face mlădița pentru a putea aduce roadă? Pur și simplu, se odihnește în puterea viței. Eu cred că acesta este conceptul de dependență; un alt cuvânt pentru dependență este credință.

Cred de asemenea că suntem foarte derutați în legătură cu termenii *încredere* și *credință*, încât neglijăm ceea ce este important. Ceea ce este important este dependența, nu doar cunoștința. Este dependența – dependența adevărată. Obiectul credinței, așa cum este afirmat în acest pasaj, este Domnul Isus Hristos: “Cel ce crede în Mine”. El este cel atot-suficient. El este cel credincios. Evrei 10:23 afirmă, “Căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința”. Deci, depinde de El, acționează în dependență, trăiește în dependență de El. Aceasta este important. Multe lucruri se pot spune pentru a dovedi această idee din Biblie, dar credința este dependența de realitatea adevărului nevăzut, în urma unei convingeri interioare (pe care o poți avea dacă se bazează pe o afirmație din Cuvântul lui Dumnezeu). Experiența lui Duncan Campbell, de pe Insula Bernuck demonstrează, în mod clar, credința adevărată – dependența de realitatea unui adevăr nevăzut. Este vorba de o odihnă constantă în Hristos și doar în el – pentru putere, biruință, pentru orice. Nu este vorba doar de o înțelegere teoretică. Cred că m-am confruntat cu un astfel de lucru destul de mult timp, dar nu are nici un sens. Este vorba despre a înțelege persoana lui Hristos, puterea, prezența, și promisiunile Lui. Cu alte cuvinte, este vorba despre a înțelege cine este El și ce a spus El, și despre a aplica aceste lucruri, despre a depinde de ele, despre a trăi în dependență. Într-o biografie a lui Hudson Tylor, Harriet Beecher Stowe se referă la o expresie care a reprezentat o mare binecuvântare pentru Tylor: “să te uiți la El mereu (să depinzi) pentru har (ajutor supranatural)”⁹.

Unii au clasificat acest concept al dependenței ca fiind foarte profund. Dar, de fapt, nu este mai profund decât conceptul despre mântuire. Ce este mântuirea? Este recunoașterea simplă a faptului că păcătuim împotriva lui Dumnezeu, și că ne îndreptăm spre judecata iadului. Hristos e singura noastră speranță; El a plătit prețul. El este Mântuitorul. El a înviat. Noi nu ne putem mântui singuri, nu ne putem ajuta pe noi înșine să ne uităm la El. Aceasta este dependență, credință, mântuire. Când păcătosul spune, “Ajutor”, avem de-a face cu dependență, acest lucru înseamnă să privim la El. Este același concept; ceea ce diferă este scopul. Dependența se aplică în orice situație a vieții de Creștin. Dacă un copil poate fi mântuit, și, bine-nțeles, știm că acest lucru este adevărat, atunci acest concept nu este așa de profund. Dar noi l-am clasificat așa, pentru a putea găsi scuze în ceea ce ne privește, să nu trăim în

---

⁹ Tylor, p. 186 (vezi n. 8)

dependență. Dar, dacă ești mântuit, atunci te poți uita la Hristos să te călăuzească, să-ți de biruință, și pentru putere. Avem o mare nevoie de să facem acest lucru. Să înțelegi poziția ta în Hristos și, apoi, să aplici această realitate în viața de zi cu zi. Când Hudson Tylor avea treizeci de ani, Dumnezeu îl folosea din plin chiar și atunci. Totuși, a existat un moment în viața lui când și-a dat seama că trebuia să se apropie mai mult de Hristos. Ducea dorul după o părtășie constantă cu Dumnezeu; era îndurerat din cauza eșecului din viața lui. Când vorbea cu misionarii din China Inland Mission, subiectul lui era mereu rămânerea în prezența lui Hristos. Știa că nu îndeplinea acest lucru în totalitate; știa că ceva lipsea. Dumnezeu a lucrat în inima unui misionar, în inima lui Mc.Carthy, și acest misionar l-a scris o scrisoare lui Hudson Tylor. Dumnezeu a folosit o frază, în această scrisoare, pentru a deschide ochii lui Hudson Tylor, și l-a expus adevărul dependenței. Mc. Carthy scria, “Nu te lupta pentru a avea credință, sau pentru a ne mări credința, ci uită-te la Cel credincios.¹⁰” Cheia este obiectul credinței, nu subiectul credinței. Să lăsăm subiectul la o parte – acesta nu aduce profit, nu este de folos, este un păcat, este din firea pământească. Dar să depindem de Cel credincios, pentru că dacă nu depindem de El, aducem o mare insultă la adresa Lui.

Să examinăm câteva aplicații particulare. De exemplu, când este vorba de evanghelizare, trebuie să te supui, să mori și să depinzi de Dumnezeu ca să-ți dea putere, și cuvintele potrivite pe care să le folosești. În fața ispitei, trebuie să te supui Duhului și, în același timp, să mori față de firea pământească. Dar nu acționa în puterea ta. Ci acționează depinzând în mod conștient de puterea Mântuitorului înviat! Și pe lângă asta vei avea și pace, pentru că nu depinzi de tine însuși! Ci depinzi de El. “Căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23). De ce să nu ai biruință, când s-a plătit pentru ea, a fost cumpărată. Depinde de El.

Ce se întâmplă cu încercările? Când ne gândim la încercări, ne gândim ca la ceva major, în viața noastră, dar să vă amintesc despre o încercare minoră. Maria Tylor a călătorit spre coasta Chinei, pentru a se întâlni cu niște misionari care tocmai veniseră, niște domnișoare din Marea Britanie. Și acest lucru s-a întâmplat acum 100 de ani. Aceste domnișoare s-au suit în barcă cu Maria Tylor și au înaintat pe râu. Călătoria era lungă de-o noapte, iar la apusul soarelui, au început să apară gândaci prin spărturile bărcii. Și era vorba de mulți gândaci. Domnișoarele erau îngrozite și-și spuneau că nu vor merge la culcare, și, în nici un caz, nu vor lăsa acei gândaci să urce pe ele. Maria Tylor s-a uitat la ele și le-a întrebat dacă puteau să aibă încredere în Dumnezeu să le protejeze de gândaci. Și-a tras pătura ei și a mers la culcare. Poate Dumnezeu să protejeze de gândaci? Bine-nțeles. Atunci, de ce să nu depinzi de El? De ce să nu vezi puterea lui Dumnezeu, mai ales când este vorba de încercări și mai grele? Psalm 112:7 spune, “El nu se teme de vești rele. Inima lui este tare, încrezătoare în Domnul”. Dar ție, ți-e teamă de vești rele? Te temi că va suna telefonul, să fii anunțat de vreun dezastru, de vreo tragedie? În Hristos nu trebuie să ne temem de aceste lucruri. Dumnezeu este suveran, și căile Lui sunt perfecte. Într-o zi când Hudson Tylor era mai în vârstă, a primit niște știri despre niște localități. Un misionar mai tânăr era acolo cu el când citeau aceste știri despre aceste localități în care aveau loc revolte serioase. Misionarii erau în mare pericol, și își puteau pierde viețile. Tânărul misionar a recunoscut gravitatea situației, și s-a gândit să-l lase în pace pe Hudson Tylor. Când să plece din cameră, a auzit fluierându-se refrenul “Isuse, mă odihnesc, mă odihnesc în bucuria că Tu ești Cel ce ești; Găsesc măreția inimii Tale iubitoare.” S-a întors să

---

¹⁰ Tylor, p. 169 (vezi n. 8)

vădă cine fluiera, și era chiar Hudson Tylor. Tânărul misionar nu putea înțelege. Era șocat. Chiar a izbucnit înaintea lui Hudson Tylor, zicând: “Cum puteți să fluierați, mai ales când prietenii dumneavoastră sunt în pericol?” Hudson Tylor I-a răspuns: “Ai vrea să fii neliniștit și îngrijorat? Asta nu I-ar ajuta pe ei cu nimic, și, cu siguranță, mi-ar face mie rău, în lucrare. Nu trebuie decât să arunc povara mea pe Domnul!” Da, de asta avem noi nevoie. De dependență de Dumnezeu.

Dacă bem de la izvorul lui Hristos putem fi umpluți de Duhul. Prima categorie constă în responsabilitatea omului de a veni și de a bea de la izvorul lui Hristos. Pentru aceasta este nevoie de descoperire – trezire în fața nevoii pe care o avem; de dorință – dorul după Dumnezeu; de hotărâre – hotărârea de a asculta; de reverență – supunere în fața Duhului; de moarte – moarte față de firea pământească; și de dependență – odihna în Hristos.

REZULTATUL DIVIN

Umplerea cu Duhul

Acum ajungem la cea de-a doua categorie – rezultatul divin. Când bem de la izvorul lui Hristos are loc și umplerea cu Duhul. Să ne aducem aminte de Efeseni 5:18, care spune să fim umpluți de Duhul în mod continuu. Și aici avem de-a face cu acest concept al umplerii cu Duhul, concept care are trei aspecte, pe care doresc să le analizez.

OMUL DEVINE UN CANAL PENTRU CONTROLUL DUHULUI SFÂNT

Umplerea cu Duhul Sfânt implică să devii un canal controlat de Duhul. Ioan 7:38 spune, “Cine crede în Mine, din inima lui (în mod literal, din întreaga lui ființă) *vor curge* (canal) râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea lucrurile acestea despre Duhul.” Deci, în mod clar, omul trebuie să devină un canal controlat de Duhul. Deja ne-am ocupat de conceptul legat de controlul Duhului din Efeseni 5:18. Vreau să vedem că există o legătură între faptul de a fi controlat de Duhul lui Dumnezeu și faptul de a spune Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Tot ceea ce trebuie să faci este să citești Faptele Apostolilor, și vei vedea acest lucru clar. Când erau umpluți cu Duhul, vorbeau despre Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Întorcându-ne la Efeseni 5:18, se poate observa analogia făcută cu prima parte a versetului în care se vorbește despre supunerea în fața influenței alcoolului. Acum, ce se poate întâmpla tipului care este timid, retras, tăcut și care este beat? Devine îndrăzneț și curajos. Așa că, versetul ne învață să nu facem acest lucru, dar ne mai spune să ne lăsăm controlați, sau influențați de Dumnezeu Duhul Sfânt. Același tip retras, timid, tăcut devine îndrăzneț când este controlat de Dumnezeu Duhul Sfânt. De ce? Pentru că nu este ceva omenesc, este ceva divin, și anume un canal.

Această umplere este vitală mai ales atunci când se doresc câștigați cei pierduți. Ioan 16:7-8 este un mare adevăr. În versetul 7, Isus spune că va pleca, dar că va trimite un Mângâietor, pe Duhul Sfânt. Domnul Isus afirmă, “Eu vi-L voi trimite”. În versetul 8 Domnul Isus continuă și spune, “El va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul”. Domnul Isus nu a spus “voi trimite pe Duhul Sfânt în lume, și El va convinge lumea de păcat”. El a spus, “vi-L trimit vouă, și El este Cel care va convinge *lumea* de păcat. Deci, Dumnezeu a ales să Se

limiteze la canalele reprezentate de copiii Lui supuși. Dragul meu prieten, acesta este un adevăr care ar trebui să ne trezească, să nu cumva să blocăm canalul din noi.

După ceea ce ni se spune în Biblie, Duhul Sfânt nu poate ajunge la cei nemântuiți, decât prin canalul celor care deja sunt mântuiți; El vine la cel credincios și prin credincios convinge lumea de păcat. Ce gând solemn. Dacă ne-am da seama de faptul că Duhul Sfânt ajunge la un necredincios decât printr-un credincios, atunci nu am fi noi, cei deja mântuiți, mai atenți atunci să Îi prezentăm canalul nostru neblocați Duhului Sfânt, pentru ca acesta să lucreze prin el?

Fiecare decizie de mântuire prezentată în Faptele Apostolilor s-a făcut cu ajutorul omului, și nici măcar o decizie nu s-a luat fără să fie de față un om. De exemplu, să luăm decizia de mântuire a lui Corneliu, care a fost una miraculoasă! Ni se spune în capitolul zece din Faptele Apostolilor că un înger I-a apărut lui Corneliu și I-a vorbit, dar îngerul nu I-a spus lui Corneliu ce să facă să fie mântuit. Dimpotrivă, îngerul I-a spus; “Trimite la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta” (Faptele Apostolilor 11:13-14). Cu alte cuvinte, nici măcar un înger nu putea să-I arate calea vieții, ci trebuia să fie un om mântuit, și un om mântuit plin de Duhul, care să facă acest lucru.”¹¹

Chiar și atunci când e vorba de o broșură creștină, cineva a trebuit să o scrie. Cineva a trebuit să o tragă la imprimantă. Cineva a trebuit să o dea. Ce fel de canal îi prezinți tu Duhului Sfânt?

OMUL ESTE ÎMPUTERNICIT PENTRU LUCRAREA LUI DUMNEZEU

Al doilea aspect al umplerii cu Duhul Sfânt este acela al împuternicirii pentru lucrarea Domnului. “Cine crede în Mine, (din ființa lui) vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul.” Acest lucru indică o împuternicire supranaturală. Este acea împuternicire care vine de la Dumnezeu, prin care putem să facem lucrarea Lui. Datoria noastră este de a comunica adevărul lui Dumnezeu pe cât de bine putem; totuși, nu trebuie să ne bazăm pe noi înșine, pe ilustrațiile noastre, și nici pe prezentările noastre frumoase. Dumnezeu este cel care lucrează la inimile oamenilor în mod supranatural, ceea ce noi nu putem lucra. O, ce ușor este să ne bazăm pe noi înșine. Nu-I de mirare că nu ajungem nicăieri așa. Avem nevoie de împuternicirea Duhului Sfânt. R. A. Torrey spunea, “Despre ce fel de manifestare este vorba în cazul lui Pavel? În Faptele Apostolilor 17:19-22 vei găsi că Pavel, pur și simplu, spunea că Domnul Isus este Hristosul, cu o putere nemaivăzută; iar acest lucru reprezintă caracteristica esențială în cazul oricărui credincios: putere nouă în lucrarea la care te-a chemat Dumnezeu.”¹² Este o diferență așa de mare între puterea firii pământești și puterea lui Dumnezeu. Când am venit la Hristos pentru umplerea cu Duhul Sfânt, ce mult

---

¹¹ Torrez, p.60 (vezi n. 6)

¹² Torrey, p.197 (vezi n. 6)

contează. Hudson Tylor spunea, “Lucrarea Domnului nu este lucrarea noastră pentru Domnul, ci însăși lucrarea Domnului prin noi și alții.” Un predicator a făcut, o dată, o largă introducere despre Hudson Tylor și, în cele din urmă, l-a prezentat ca fiind “musafirul nostru ilustru”. Hudson Tylor s-a ridicat ușor și a spus, “Dragi prieteni, sunt un slujitor mic al unui Stăpân ilustru”.

OMUL ESTE UMPLUT CU BUCURIA DOMNULUI

În al treilea rând, umplerea cu Duhul duce și la umplerea cu bucuria Domnului. Acesta nu ar trebui să fie motivul nostru principal, dar bucuria aceasta reprezintă rezultatul normal al umplerii cu Duhul Sfânt. Această bucurie este foarte importantă pentru că: “bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10). Mie îmi place foarte mult Psalmul 16:11: “Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări vecinice în dreapta Ta”. A. W. Tozer spunea, “Inima învață să moară cu Hristos, și curând cunoaște experiența binecuvântată de a învia cu El, și nici o prigonire a lumii nu poate să reducă sunetul bucuriei sfinte care se naște în sufletul care devine locuința Duhului Sfânt”.

Umplerea cu Duhul Sfânt implică faptul că omul trebuie să devină un canal controlat de Duhul, să fie împuternicit pentru lucrarea Domnului, și să fie umplut cu bucuria Domnului. Când bem de la izvorul lui Hristos suntem umpluți de Duhul. Cred că, în mare, noi, Fundamentalistii avem nevoie mare de putere supranaturală – de puterea care să vină de la Dumnezeu și nu de la oameni, de puterea care să nu atragă atenția asupra omului, asupra lucrării lui de slujire, ci asupra Domnului Isus Hristos, Regele Regilor. O, ce nevoie avem să bem apa din izvorul lui Hristos și, astfel, să fim umpluți de Duhul Sfânt. Rezultatul final va fi gloria lui Dumnezeu!

Dumnezeu este încântat să folosească pe cei puțini. Nu este nevoie de mulți. Avem nevoie doar de câțiva care să vină și să bea din izvorul lui Hristos, și care să se lase umpluți de Duhul lui Dumnezeu. Tatăl meu spunea o dată, “Când Duhul lui Dumnezeu este prezent, minoritatea devine majoritate.” Ceea ce contează este puterea lui Dumnezeu! Tatăl lui Tylor scria, “Obiceiul de a veni la El în credință nu se compară cu foamea sau setea neîmplinite... Noi avem nevoie să *bem* – da, cu mulțumire pentru ocazia care ne conduce să bem și mai mult din Apa Vie.”¹³

---

¹³ Torrey, p. 197 (vezi n. 6)